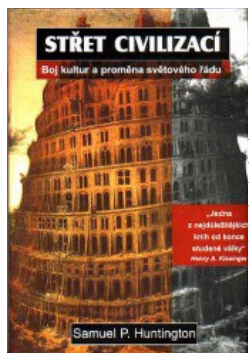

ČTENÁŘSKÝ DENÍK KNIHOVNÍKA MILDY 2

Samuel Phillips Huntington – Střet civilizací

Vydal Rybka publishers, Praha 2001 (v originále 1997), první vydání, 445 stran, překlad Ladislav Nagy

Tak toto je jediná kniha z dnešního deníku, kterou si nelze půjčit ve sloupské knihovně. Zapůjčil mi ji Ing. Jiří Kraváček, kterému tímto děkuji.

Nejprve k autorovi. Samuel Phillips Huntington rozhodně nebyl žádná podržtaška. Přesvědčí nás o tom jeho alma mater: Harvardova univerzita (zde později učil 58 let), Chicagská univerzita a Yaleova univerzita. Mimo této knihy napsal ještě další, ale v češtině vyšly prozatím jen „*Kam kráčíš, Ameriko?*“ a „*Třetí vlna*“. Byl poradcem prezidenta Cartera, politologem, filozofem, geopolitikem, sociologem, ekonomem... Zemřel 24. 12. 2008 ve věku 81 let.

Předmluvu k této takřka učebnici napsal Michael Žantovský. Velice se mi líbí poznámka jistého Leopolda Františka Němce, který konstatoval, že mnozí politici s jejím čtením ještě nejsou ani v půlce, a že je kniha tlustá jako peněženky zbrojařů. Už z tohoto je zřejmé, že tato kniha asi nebude úplně pro každého a ocení ji zejména ti, které hlouběji zajímá politika, náboženství, dějiny a možná i tematika postapo (neboť stále platí: „*Bud' připraven!*“). Výhodou je, že prakticky nezáleží, jakým jste příznivcem či příznivkyní politické kolorologiky (červené třešně, oranžová růže, modrý pták...). Takže se připravte na hutné čtení, u kterého je třeba přemýšlet a smiřte se s tím, že tentokráte na závěr nebudou ani zvířátka, ani borec na konec. A pro ty, kteří nemají (po všech těch volbách, úletech politiků nebo úvahách a činech vítáčů a sluníčkářů) chuť a ani trpělivost k takto zaměřené literatuře, vyzdvihnu alespoň dvě ze zásadních mnohovrstevnatých vět knihy:

1. „*Každá civilizace se považuje za střed světa a svou historii píše jako ústřední drama dějin celého lidstva.*“ Strana 50
2. „*Nebezpečné střety budoucnosti patrně vzejdou ze západní arogance, islámské netolerance a čínské asertivity.*“ Strana 213

Tyto dvě ukázky by vám měly stačit k tomu, abyste pochopili, jakáže skvělá a světlá budoucnost nás čeká. Naše životy jako jednotlivců, rodin, států i celé naší planety se pohybují po pomyslné nepravidelné sínusovce. Záleží pouze na tom **kdy** se sirka, kopírující tyto sínusovky, dotkne ve své záporné kulminaci škrtátka. Bez zaváhání dávám 5 bodů. Přčteno 12/2017.

Jan Bradička – Nesesmilníš

Vydala Kopretina, Brno 2015, první vydání – dotisk, 227 stran

Tu, byť zajímavou a poučnou „nálož“ z první knihy bylo třeba nějak vybalancovat, takže jsem zabořil zrak do šestého přikázání, jehož přesnější překlad hebrejského originálu by měl znít nezcizoložíš.

Hned na začátku knihy jste upozorněni (a taktéž i na konci), že na základě autorských práv nesmíte užít byť část textu z knihy. To úplně nechápu, protože pokud uvedu zdroj a stranu v textu, tak by ten majitel práv měl být rád, že jeho knihu propaguji, z čehož může mít jen užitek, a to i finanční, pro který (předpokládám) tu knihu vydal. Takže ukázky z knihy nebudou.

Podtitul této knihy nám obnaží, kdo muže občas oblaží: „*Příběh prostitutky*“. Nenechte se ale unést chlípnými představami. Většina této knihy je cudnější, než sledování televizního přenosu z parlamentu. Další informací, kterou tentokrát nelze ověřit je spisovatel (telka) tohoto dílka – Jan Bradička. Je záhadný (á), jako Atlantida.

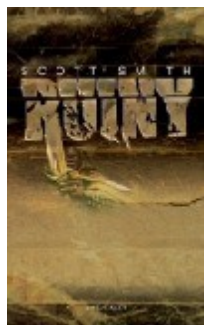
Až do strany 100 jde vše celkem v pohodě. Dozvíte se o hrozném mládí, o zneužívání atd. Jistým zpestřením je její dvojí setkání s Mistrem, kterým není nikdo menší než KG (bývalý prezident to prosím není). Od strany 100, tedy od zakoupení psa rasy pekinéz (což je pekingský palácový psík) se

nemálo vět neobejde bez zdobněliny. To může jedince se slabší nervovou soustavou po pár stránkách docela slušně iritovat. Jen taková drobná vsuvka ze současnosti. Jak je nám známo, od hradu vane větrem jasná zpráva, že co je čínské dnes u nás vyhrává. Takže naše uspokojovačka (i díky svému „in“ mazlíčkovi) taktéž.

Až do konce knihy proplováme životem ženy, která (jaké překvapení) dělá svoji práci pro peníze, díky nimž si udržuje vysoký životní standart. Z toho je zřejmé, že zde v žádném případě nejde o momentálně virální kampaň MeeToo. Jak nás ale život naučil, vždycky je něco za něco. Tato kniha má pro mne stejnou přínosnost, jako já pro cigaretové koncerny a prodejny tabákových výrobků – tedy nulovou. To ovšem nemusí být váš případ. Přečteno 12/2017.

Scott Smith – Ruiny

Vydal Knižní klub, Praha 2007, první vydání, 430 stran, překlad Pavel Medek

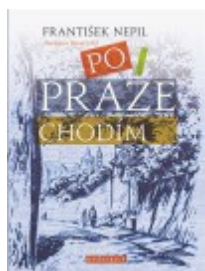
Po delší době jsem sáhnul po hororu a byla to volba nanejvýš šťastná. Nejprve jedno varování. Normálně čtu informace na přebalu, což jsem tentokrát neučinil a dobře jsem udělal. Ten dobrák, co ten text tvořil zde z příběhu vyslepičil co jen mohl. Takže přečíst až po dolousknutí té parády uvnitř. Ptát se, kdo za to může je zbytečné. V naší české a moravské kotlině přece za všechno může Miroslav Kalousek.

Pokud máte rádi knihy Stephena Kinga, tak ten četbu tohoto psycho hororu přirovnal k jedinému dlouhému výkřiku hrůzy. Takto si představuji přející kolegiální ocenění. Tím bych vlastně mohl přejít k lákání na jinou knihu, protože lepší doporučení vymyslet lze jen stěží. No, pár drobností ještě utrousím.

Vzhledem k liánám šikulkám se vám jistě vybaví jistá paralela s knihou Johna Wyndhama Den trifidů, která vyšla poprvé již v roce 1951. Pro mne ty liány zase představovaly utvrzení mé letité zkušenosti, že se zeleninou bývají někdy problémy. Jestli je liána zelenina snad na „gůglu“ ani nehledejte. A teď lehce oč tu kráčí. Parta kamarádů se na poklidné dovolené vydá (spolu s Řekem Pablem) hledat bratra jednoho z nich. V pozadí poklidného výletu náhle zaduní hlasitá předtucha, že brzy nastanou potíže. A ono fakt jo. Začne přituhovat, až v tom vedru začnou tuhnout docela a načisto. Víc vám nevykukám. Hodnotím podtrženou pěťulí. Přečteno 12/2017.

František Nepil – Po Praze chodím

Vydal Knižní klub, Praha 2014, v KK první vydání, 80 stran, ilustrace Pavel Lysý (parádní práce)

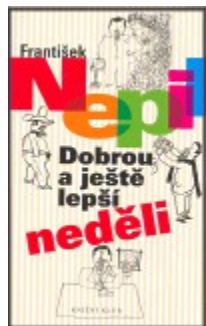
Musím začít několika větami k autorovi, neboť v jeho životopise lze objevit i imaginární sloupskou stopu. Narodil se roku 1929 v Hýskově u Berouna. Jméno obce evokuje profesora Hýska, který se narodil v Němčicích a jeho maminka pocházela ze Sloupa čp. 35 naproti kostelu. Pak pobýval a učil v Praze. Coby dítě vyrůstal pan Nepil ve Svatém Janu pod Skalou, ve kterém bydlí i rodina Šefčíkova, která tam přišla ze Sloupa (z představované „Špice“) a měla u nás několik rodiných srazů.

Pokud jste někdy poslouchali vyprávění Františka Nepila, tak vás jeho charakteristický hlas doprovází i při čtení jím napsaných knih. A to čtení je terapie a pohlazení na duši, které je v tomto případě bohužel velice krátké. Takřka kapesní formát vás provede po pražských vinárnách a kavárnách s bonusem v podobě historických souvislostí. Poprvé kniha vyšla před více jak třiceti roky, a to díky řediteli Restaurací a jídelen, kterým byl pan Majer. Ten ji využíval jako dar návštěvníkům v některých pražských vinárnách a kavárnách (samozřejmě měl šťastnou volbu s výběrem spisovatele).

V knize se například dozvíte, jak hnůj zachránil dvě osoby před rozplácnutím, jaká barva a jaké číslo dominuje v pojmenování těchto pražských podniků, kde popíjel kat Mydlář, nebo že se na impregnaci stropních trámů používala volská krev. Teoreticky by se mohlo zdát, že dnes je takovéhoho přípravku nedostatek, ale tím bych si nebyl tak úplně jistý. Opět dávám plný počet bodů, tedy 5. Přečteno 12/2017.

František Nepil – Dobrou a ještě lepší neděli

Vydal Knižní klub, Praha 2008, v KK druhé vydání, 125 stran, ilustrace Miloslav Jágr

Ještě pořád se mi stává, jako bych se propadnul do doby kolem tří let svého života, kdy jsem se stále dokola ptal: „*A ploč? A ploč to? A jak to?*“. Již od čtení druhého fejetonu této knihy mě neodbytně pronásledovala otázka. Zda slza, kterou ukápnete při pohledu na manželku jenž pochovává vaše mile se usmívající dítě a slza, která doprovází pochování do hrobu někoho vám blízkého, mají stejné složení nebo jak se liší? Nepíši to jen tak. Ten fejeton se totiž jmenuje „*Pochování*“ a František Nepil se zde chlubí (aby taky ne), že ho v mládí pochoval jistý náš významný spisovatel. Ta čeština je teda dílo! Pro dva tak emočně rozdílné momenty má stejné slovo. Jistě takových dvojic najdete daleko víc.

Další fejeton (je jich celkem 29), na který chci upozornit se jmenuje „*Smeknutí před Ostrohem*“. Nejprve je třeba si uvědomit, že tato kniha vyšla poprvé v roce 1992. A František Nepil se již tehdy projevil jako Pýthia, Sibyla, Nostradamus nebo Mopsos (to abych byl genderově neutrální a vyvážený) – tedy jako věštkyně či věstec. Už tenkrát cítil problémy a při probírání Všeobecné deklarace lidských práv napsal (strana 84): „*Například takové „právo na svobodu pohybu a místa bydliště“ by mělo znít přesně opačně. To by mělo říkat, ať každý kouká zůstat mezi svými tam, odkud přišel.*“ Opět za pět (bodů). Přečteno 12/2017.

Magda Stachula – Mazací tramvaj

Vydal CPress, Brno 2017, první vydání, 288 stran, překlad Michael Alexa

Podtitul knihy zní: „*Vždy existuje někdo, kdo vás sleduje*“. Na toto téma byl již natočen nejméně jeden film či seriál. Fakt je ten, že soukromí je v současnosti už jen velmi, velmi iluzorní záležitost. A je to zejména díky družicím, fotoaparátům, počítačům, mobilům a v poslední době i dronům. V této knize je kamera umístěna na tramvaji v Praze a sleduje ji hlavní hrdinka v Polsku. To ale není to nejvážnější šmírování... Nebezpečí číhá nedaleko.

Knihy se čte velmi dobře, kapitoly jsou krátké a označené jménem a časem, takže orientace parádní. Jsou tam jisté nesrovnalosti v pražských reáliích, ale toho si většina čtenářů ani nevšimne. Hodnotím 4 body. Přečteno 12/2017.

Ukázky z knihy:

„*Skutečnost je silnější než vzpomínky.*“ Strana 19

„*Přesto všechno je lepší jít ve dvou lesem pokácených ideálů.*“ Strana 34

„*Hleděl na ni jako na Sixtinskou kapli – s obdivem a patřičnou úctou.*“ Strana 56

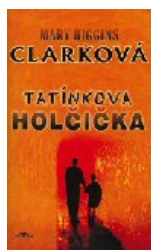
„*Když se překročí určité hranice, když člověk poruší zásady, které mu dosud ukazovaly cestu, otvírá se nová životní kapitola, sešit s nepopsanými listy, kam se rukou jiného člověka zapíše nový příběh.*“ Strana 67

„*Sebekázeň je základ ve všech oblastech života.*“ Strana 72

„*S minulostí je to jako s počasím – všichni o ní mluví, ale nikdo na ni nemá vliv.*“ Strana 284

Mary Higgins Clarková – Tatínkova holčička

Vydal Alpress, Frýdek-Místek 2003, první vydání, 294 stran, překlad Pavla Kubaláková

I na začátku této knihy je upozornění o nedovoleném užití, ovšem (nadužívané a rádoby moderní slovo „nicméně“ nepoužívám) zde je jasně uvedeno, že výjimkou jsou krátké citace nebo odkazy, které tvoří součást kritického hodnocení. Tak takhle je to něco jiného!

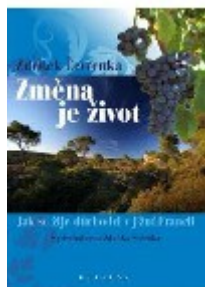
Tuto americkou detektivku napsala dáma, která se narodila jako Marie Terezie Eleanor

Higgins. Pro nás je zajímavá nejenom těmi prvními dvěma jmény, ale trochu i tím, že se jako letuška zúčastnila, před uzavřením železné opony, posledního letu společnosti Pan American do Československa. Má pět dětí a mnohá ocenění.

Kniha začíná vraždou mladinké Andrei Cavanaughové, ale brzy (i zde by šlo „nicméně“) se hlavním tématem knihy stává vyšetřování její sestry Ellie, která je novinářka. Celou knihou se vine nit, jenž nás má utvrdit v tom, že bohatí a vlivní mohou prakticky všechno. Z toho je patrné, že Ellie půjde záhy o život. Není to nijak drastická detektivka, takže se nemusíte bát do ní pustit. Dávám 4 body. Přečteno 12/2017.

Zdeněk Červenka – Změna je život

Vydala Plejáda publishing s. r. o., Praha 2011, první vydání, 150 stran

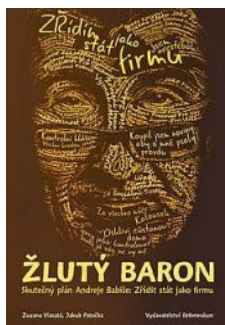
Podtitul knihy zní: „*Jak se žije důchodci v jižní Francii*“. Krátký úvod napsal Zdeněk Svěrák.

Tak na tuhle knížku jsem se hodně těšil. Francii máme doma všichni rádi a navíc se zde v jedné z kapitol píše o víně a vinařství v Languedoku. Tento kraj vyráběl tolik vína, až se o něm psalo jako o dodavateli podobných vín, jaká jsou ta laciná z JAR a hlavně z Chile. Naštěstí se ale situace hodně změnila a vinaři z Languedoku i k nám dodávají vynikající vína. Doporučím vám alespoň dvě (dostala se koncem roku 2017 na náš vánoční a silvestrovský stůl) - Gerard Bertrand - Cotes du Rousillon Villages "Tautavel" 2013 a Gerard Bertrand - Maury 2010.

Zdeněk Červenka (píše i pod pseudonimem Dennis Kane) se ze Švédska rozhodnul přestěhovat do Francie. A v této knize popisuje nejen vinařství a vína Languedoku, ale také třeba střety s tamní byrokracií a řemeslníky, zvyky a tradice či svoje výlety. Jednohubka, která se dobře čte. Dávám 4 body. Přečteno 12/2017.

Jakub Patočka, Zuzana Vlasatá – Žlutý baron

Vydalo Referendum, Brno 2017, první vydání, 168 stran

Podtitul knihy zní: „*Skutečný plán Andreje Babiše: řídit stát jako firmu*“. Myslím, že citát jedné jeho spolustranické kolegyně dost vysvětluje: „*My jsme Agrofert. My nejsme obyčejná firma. My jsme teď taková polostátní správa.*“. Doporučuji rozhodně přečíst a zamyslet se. Oba stvořitelé knihy si musí být svým textem zcela jisti, neboť by právníci našeho (dnes už premiéra) jakoukoliv chybičku využili k podání trestního oznámení. Hodnocení: 5 bodů. Přečteno 1/2018.

Hezké chvíle s dobrou knihou přeje Miloslav Kuběna, knihovník.